

Knut Hamsun este un mare scriitor norvegian al secolului trecut. Laureat al Premiului Nobel în 1920, pentru monumentală sa operă *Harul pământului*, Hamsun este cunoscut pentru relația sa cu nazismul, fiind supus în 1945 și unui proces judiciar pentru colaborare cu autoritățile naziste de ocupație. Acest subiect este încă discutat pe larg în Norvegia, romancierul având atât apărători, cât și detractori. Dincolo de aspectele controversate ale personalității sale, Knut Hamsun rămâne, după Ibsen, scriitorul cu cea mai mare contribuție a Norvegiei la literatura mondială. Vă propunem un fragment din creația sa.

Fragment din *Victoria. Povestea unei iubiri*

”**T**inerii soți tocmai s-au întors acasă din lungă lor călătorie de nuntă; s-au retras în camera lor. Pe deasupra casei aluneca o stea căzătoare.

În timpul verii, tinerii soți s-au plimbat împreună și nu s-au părăsit niciun moment. Au curs flori galbene, roșii și albastre, pe care și le-au oferit unul altuia, vedeau cum iarba se ondulează în bătaia vântului, auzeau păsările cântând în pădure și fiecare cuvânt pe care-l rosteau era ca o dezmiardare. Și așa s-au scurs mulți ani. Tinerii soți aveau trei copii și se iubeau ca în prima zi, la primul sărut.

Or, tocmai atunci s-a întâmplat ca frumosul soț să fie lovit de o boală care l-a ținut la pat atâta timp și care a pus răbdarea soției la o încercare atât de grea. Când, în cele din urmă, s-a făcut bine, nu s-a mai recunoscut el însuși; boala îl pocise: îi căzuse tot părul.

El suferea și era tot timpul cufundat în gânduri. Într-o dimineață, spuse soției sale:

– Sigur, acum nu mă mai iubești.

Dar ea l-a îmbrățișat roșind, l-a sărutat cu tot atâta patimă ca în primăvara tinereții lor și a răspuns:

– Ba te iubesc, te iubesc mereu. N-o să uit niciodată că pe mine m-ai luat și nu pe alta și că am fost atât de fericită!

Apoi a intrat în camera ei și și-a tăiat tot părul auriu, ca să semene cu soțul ei, pe care-l iubea.

Din nou au trecut mulți, mulți ani. Tinerii soți de odinioară îmbătrâniseră. Copiii erau acum mari. Dar toate clipele de bucurie le trăiau împreună, ca și odinioară. Ieșeau și acum vara afară, la câmp, și vedeau din nou iarba ondulându-se în bătaia vântului. Și inimile lor calde erau ca îmbăta-te de un vis minunat.

Într-o zi, ea spuse:

– Acum aș vrea să mor. Sunt atât de lipsită de puteri și atât de urâtă, iar fața ta e atât de frumoasă, încât nu poți să mă mai săruți și să mă mai iubești ca înainte.

Dar el o îmbrățișează și, îmbujorat de emoție, îi răspunde:

– Te iubesc, draga mea, mai mult decât însăși viața mea, te iubesc ca în prima zi, ca în primul ceas. Te iubesc și mai mult, ești mai frumoasă ca în tinerețe și în inima mea îți mulțumesc și te binecuvântează pentru fiecare zi în care ai fost a mea.

Soțul intră în camera sa, își toarnă acid pe față.

– Obrazul mi-e plin de răni. Desigur că acum nu mă mai iubești, nu-i așa?

– Oh, logodnicul meu, iubitul meu, îngână bătrâna și-i sărută mâinile.

Ești mai frumos decât oricare alt bărbat, vocea ta îmi încălzește încă și-acum inima și te voi iubi până la moarte.”

